

THE EXPOSE: Psychoanalytik podrobně rozebral, co bude pro svět znamenat, když se příští měsíc schválí změny Mezinárodních zdravotních předpisů

- editor007 | 10. dubna 2024

SVĚT: Dnes je už celkem jasné, že to, co jsme zde zažívali zejména v letech 2020 - 2021, byla jedna velká psychologická operace. Do značné míry mělo být lidstvo pravděpodobně prověřeno, zda bude ochotné se podřídít plánované nezměrné totalitě - například ve světě bez hotovosti, s digitální programovatelnou měnou, digitální identitou a 15minutovými městy.

Lidstvo - z pohledu těch, kteří vše organizovali - touto zkouškou prošlo, neboť drtivá většina se podřídila. Výjimkou byly jen některé africké země, ale takzvaný „rozvinutý svět“ se do této operace nechal naplno vtáhnout.

S tím jak se blíží schválení změn Mezinárodních zdravotních předpisů a pandemické smlouvy, se objevují nejen informace o konkrétní, stále se měnící podobě obou dokumentů, ale také o tom, co by jejich schválení znamenalo pro svět.

Dále vám přináším tento pohled na svět s novými Mezinárodními zdravotními předpisy, jak jej popisuje zkušený psychoanalytik Bert Olivier, jehož aktuálním projektem je „Porozumění tématu ve vztahu k hegemonii neoliberalismu.“

V následující analýze popisuje, co to bude znamenat pro svět, pokud skutečně většina zemí schválí novou podobu Mezinárodních zdravotních předpisů:

Na Brownstone Institute se objevilo několik článků o navrhovaných dodatcích k Mezinárodním zdravotnickým předpisům WHO, jako například TENTO skvělý úvod. V důsledku toho není třeba tyto informace opakovat v podobném formátu.

Místo toho bych se chtěl zabývat otázkou, jaké důsledky by to mělo pro lidi na celém světě, kdyby se této organizaci podařilo přimět zástupce členských zemí, aby přijali navrhované změny. Přesněji, jaké jsou pravděpodobné důsledky z hlediska koncepce a praxe totalitarismu?

Abychom tomu porozuměli, musíme se samozřejmě vypořádat se způsobem vlády nazývaným totalitní vláda, ale pochybuji, že většina lidí má adekvátní přehled o plnohodnotné totalitní vládě, přestože ji v poslední době do určité míry zažívali při zavádění „pandemických opatření.“

Pokud by však byly v květnu přijaty pozměňovací návrhy WHO, byli by občané světa vystaveni nefašované totalitě, a proto stojí za to zde prozkoumat plné důsledky tohoto „anonymního“ způsobu vládnutí.

Děje se tak v naději, že kdyby si tento článek, stejně jako další související se stejným tématem, přečetli zástupci lidu - což by měli - v zákonodárných orgánech po celém světě, dvakrát by si rozmysleli podporovat návrh zákona, který by ve skutečnosti udělil WHO právo uzurpovat si suverenitu členských zemí.

Nedávný vývoj ve státě Louisiana v USA, který se rovná odmítnutí autority WHO, by měl být inspirací pro ostatní státy a země, aby následovaly jejího příkladu. Toto je způsob, jak překonat lživou „pandemickou smlouvu“ WHO.

Dr. Meryl Nass na své webové stránce nazvané Freedom Research popsala pojem WHO „připravenost na pandemii“ jako „podvod/trojský kůň“, jehož cílem je mimo jiné převést miliardy dolarů daňových poplatníků do WHO stejně jako do dalších průmyslových odvětví, obhájit cenzuru ve jménu „veřejného zdraví“ a možná – což je nejdůležitější – přenést suverenitu ohledně rozhodování o „veřejném zdraví“ globálně na generálního ředitele WHO (což znamená, že z právního hlediska členské země by ztratily svou suverenitu).

Kromě toho zdůrazňuje skutečnost, že WHO má v úmyslu využít myšlenku „Jedno zdraví“ k tomu, aby všechny živé bytosti, ekosystémy i klimatické změny zahrnula pod svou vlastní „autoritu.“

Dále chce získat více patogenů pro širokou distribuci, a tím zhoršit možnost pandemií a zároveň zakrýt jejich původ, a v případě, že k takovým pandemiím dojde, ospravedlnit vývoj více (povinných) „vakcín“ a povinnost očkovacích pasů (a lockdownů) globálně, čímž se zvýší kontrola (zde klíčový pojem) nad populací.

Pokud by jejich pokus o globální uchvácení moci uspěl, měla by WHO pravomoc zavést jakýkoli „lékařský“ program, který by považovala za nezbytný pro „světové zdraví“, bez ohledu na jeho účinnost a vedlejší účinky (včetně smrti).

V předchozím odstavci jsem kurzívou označil slovo „kontrola“ jako klíčový termín. Co by k tomu mělo být přidáno, je termín „totální“ – tedy „totální kontrola.“

To je podstata totalitní vlády, a proto by mělo být snadné vidět, že to, o co WHO spolu s WEF a OSN usiluje, je totální nebo úplná kontrola nad životy všech lidí.

Nikdo neanalyzoval a nerozpracoval totalitarismus z této perspektivy důkladněji než americká filozofka německého původu Hannah Arendtová a její monumentální studie tohoto fenoménu – „Origins of Totalitarianism.“ Studie stále existuje jako směrodatný zdroj pro pochopení jeho historických projevů.

Ty poslední, na které se zaměřuje Arendtová, jsou nacismus a stalinismus 20. století, ale není těžké vnímat jeho linie v tom, čím žijeme od roku 2020, i když by se dalo říci, že rok 2001 znamenal jeho identifikovatelný začátek, kdy byl po 11. září schválen Patriot Act, který pravděpodobně položil autoritářský základ pro totalitní vládu, jak to jasně vnímal Henry Giroux.

Arendt (str. 274 Harvest, Harcourt vydání The Origins of Totalitarianism, 1976) vyzdvihuje „totální teror“ jako podstatu totalitní vlády a rozvádí to následovně:

Totalitní vláda nejenom omezuje svobody nebo ruší základní svobody; ani se jí, alespoň podle našich omezených znalostí, nedaří vymýtit lásku ke svobodě z lidských srdcí. Ničí jeden základní předpoklad veškeré svobody, kterým je jednoduše schopnost pohybu, která nemůže existovat bez prostoru.

Při čtení této sugestivní charakteristiky totalitarismu z hlediska „totálního teroru“ si člověk znovu uvědomí, jak ďábelsky chytrí byli pachatelé takzvané „pandemické“ mimořádné události – což samozřejmě nebyla žádná skutečná pandemie, jak německá vláda nedávno přiznala.

Šlo o to vnutit do našich životů „totální teror“ omezením našeho přístupu k volnému pohybu v prostoru. „Lockdowny“ jsou podpisovým nástrojem pro zavádění omezení volného pohybu ve vesmíru.

Na první pohled se to nemusí jevit jako stejné nebo podobné jako uvěznění vězňů v koncentračních táborech pod nacistickou nadvládou, ale psychologické účinky lockdownů se pravděpodobně blíží těm, které zažívali vězni těchto nechvalně známých táborů ve čtyřicátých letech 20. století.

Koneckonců, pokud nemáte dovoleno opustit svůj dům, kromě toho, že si zajdete do obchodu nakoupit jídlo a další nezbytnosti, než pospícháte zpět domů – kde svědomitě dezinfikujete všechny předměty, které jste si koupili – konkrétní připomínka toho, že vyrazit do vesmíru je „potenciálně smrtelné“ – imperativ je stejný:

„Není dovoleno opustit tento kryt, s výjimkou stanovených podmínek.“ Je pochopitelné, že zavedení tak přísných prostorových hranic vyvolává všudypřítomný pocit strachu, který se nakonec přetaví v hrůzu.

Není divu, že pseudoautority podporovaly – ne-li „přikazovaly“ – „práci (a studium) z domova, přičemž miliony lidí nechávaly zavřené ve svých domech před jejich počítačovými obrazovkami (Platónova stěna jeskyně).

A zákaz veřejných setkání, až na pár ústupků, pokud jde o počty účastníků některých shromáždění, byl stejně účinný, pokud jde o zesílení teroru.

Většina lidí se neodvážila překročit tato prostorová omezení, vzhledem k účinnosti kampaní, aby v populacích vyvolali hrůzu z údajně smrtícího „nového koronaviru,“ čímž se v procesu ještě zhoršil „totální teror.“

Obrazy pacientů v nemocnicích, připojených k ventilátorům a někdy přitažlivě, zoufale hledících do kamery, tento pocit hrůzy jen umocňovaly.

S příchodem tolik medializovaných pseudo „vaccine proti covidu“ se další aspekt vyvolávání teroru mezi obyvatelstvem projevil v podobě neúnavné cenzury všech odlišných názorů na „účinnost a bezpečnost“ těchto vaccine, jakož i na srovnatelnou účinnost včasné léčby covidu pomocí osvědčených léků, jako je hydroxychlorochin a ivermektin.

Jasným cílem toho bylo zdiskreditovat protistrany, tedy všechny, kteří vzbuzovali pochybnosti o oficiální valorizaci těchto údajně zázračných léků na tuto nemoc, a izolovat je od hlavního proudu jako „konspirační teoretiky.“

Náhled Arendtové na nepostradatelnou funkci prostoru pro lidský pohyb také vrhá plány WEF na vytvoření „15minutových měst“ po celém světě do znepokojivého nového světla.

15minutová města byla popsána jako „koncentrační tábory pod širým nebem,“ které se nakonec stanou realitou, až dojde k zákazu pohybu mimo tyto vymezené oblasti, po počátečním období projeje této myšlenky jako způsobu boje proti změně klimatu chůzí a jízdou na kole místo používání aut produkujících uhlík.

„Znepokojení“ WEF a WHO ze změny klimatu jako domnělé hrozby pro globální zdraví nabízí další ospravedlnění pro tyto plánované variace věznic pro uvěznění milionů lidí.

Tím však vhodnost úvah Arendtové o totalitě pro současnost nekončí. Stejně relevantní jako způsob, jakým se pěstuje teror, je identifikace osamělosti a izolace jako předpokladů totální nadvlády.

Izolaci – v politické sféře – popisuje jako „předtotalitní.“ Je typická pro tyranské vlády diktátorů (které jsou předtotalitní), kde funguje tak, aby zabránila občanům uplatňovat určitou moc společným jednáním.

Samota je protějškem izolace v sociální sféře; obojí není totožné a jedno může být bez druhého. Člověk může být izolován nebo držen odděleně od ostatních, aniž by byl osamělý; osamělost nastupuje pouze tehdy, když se člověk cítí opuštěný všemi ostatními lidskými bytostmi.

Arendtová moudře poznamenává, že teror může „absolutně vládnout“ pouze lidem, kteří byli „izolováni jeden proti druhému“ (Arendt 1975, s. 289-290). Je tedy logické, že k dosažení triumfu totalitní vlády by ti, kdo prosazovali její vznik, vytvořili podmínky, kdy se jednotlivci cítí stále více izolovaní a osamělí.

Je zbytečné komukoli připomínat systematické vštěpování obou těchto stavů v průběhu „pandemie“ prostřednictvím toho, co bylo probráno výše, zejména lockdownů, omezení společenského kontaktu na všech úrovních a prostřednictvím cenzury, která – jak bylo uvedeno výše – byla jasně určena k izolaci nesouhlasných jedinců.

A ti, kteří byli takto izolováni, byli často – ne-li obvykle – opouštěni svou rodinou a přáteli, což mělo za následek, že osamělost mohla následovat a někdy také následovala.

Jinými slovy, tyranské zavedení regulací covidu posloužilo (pravděpodobně zamýšlenému) účelu připravit půdu pro totalitní vládu vytvořením podmínek pro to, aby se izolace a osamělost staly všudypřítomné.

Jak se totalitní vláda liší od tyranie a autoritářství, kde lze stále rozeznat postavy despoty, respektive vliv nějakého abstraktního ideálu? Arendtová píše, že (str. 271-272):

Jestliže zákonnost je podstatou netyranské vlády a nezákonnost je podstatou tyranie, pak je teror podstatou totalitní nadvlády.

Teror je realizace zákona pohybu; jeho hlavním cílem je umožnit přírodním nebo historickým silám volně procházet lidstvem, bez překážek jakýmkoli spontánním lidským jednáním.

Teror jako takový se snaží „stabilizovat“ lidi, aby osvobodil přírodní nebo historické síly. Je to toto hnutí, které vyčleňuje nepřátele lidstva, proti nimž je vypuštěn teror, a žádné svobodné jednání opozice nebo projevy sympatií nemohou být dovoleny, aby zasahovaly do eliminace „objektivního nepřítele,“ třídy nebo národa.

Vina a nevina se stávají nesmyslnými pojmy; „vinen“ je ten, kdo stojí v cestě přirozenému nebo historickému procesu, který vynesl rozsudek nad „nižšími rasami,“ nad jednotlivci „nezpůsobilými k životu,“ nad „umírajícími třídami a dekadentními národy.“

Teror vykonává tyto rozsudky a před jeho soudem jsou všichni zúčastnění subjektivně nevinní: zavraždění, protože neudělali nic proti systému, a vrazi, kteří ve skutečnosti nevraždí, ale vykonávají rozsudek smrti vyneseny nějakým vyšším tribunálem.

Sami vládci netvrdí, že jsou spravedliví nebo moudří, ale pouze vykonávají historické nebo přírodní zákony; neuplatňují pozitivní zákony, ale provádějí pohyb v souladu s jeho vnitřním právem. Teror je zákonnost, je-li zákon zákonem pohybu nějaké nadlidské síly, přírody nebo historie.

Odkaz na přírodu a historii jako nadlidské síly se vztahuje k tomu, co Arendtová (str. 269) tvrdí, že bylo základním přesvědčením národního socialismu a komunismu. Zákony přírody a historie jako nezávislé, v podstatě prvotní síly samy o sobě.

Při pozorném čtení výše uvedený úryvek vykresluje obraz totalitní vlády jako něčeho, co je založeno na neutralizaci lidí, jako lidských bytostí.

„Vládcí“ nejsou vládci v tradičním smyslu; jsou zde pouze proto, aby zajistili, že dotyčná nadlidská síla bude ponechána bez překážek, aby se rozvinula jak má.

Není potřeba žádného génia, abychom v bystré charakteristice totalitní nadvlády – kterou Arendtová vztahuje k nacismu a stalinismu jako k jeho historickým ztělesněním – vnímali jakousi šablonu, která se vztahuje na vznikající totalitní charakter toho, co se poprvé projevilo v roce 2020 jako iatrokracie, pod záminkou globální zdravotní nouze – něco, co dnes všichni dobře známe.

Od té doby se objevily další rysy tohoto totalitního hnutí, které všechny splývají s tím, co lze ideologicky popsat jako transhumanismus.

I to zapadá do líčení totalitarismu podle Arendtové – nikoli transhumanistického charakteru tohoto posledního ztělesnění pokusu spojit lidstvo jako celek do nadlidské moci jako takové, ale jeho ideologického statusu.

Stejně jako nacistický režim ospravedlňoval své operace apelem na přírodu (například pod rouškou vychvalované nadřazenosti „árijské rasy“), tak skupina technokratických globalistů, kteří řídí (ne tak) „Velký reset“, apeluje na myšlenku jít „za hranice lidstva“ k domnělému nadřazenému (nepřirozenému) „druhu“ iniciujícímu fúzi mezi lidmi a stroji.

Jak poznamenává Arendtová (s. 279–280):

Ideologie je doslova to, co naznačuje její název: je to logika myšlenky. Jejím předmětem je historie, na kterou je aplikována „idea“; výsledkem této aplikace není soubor výroků o něčem, co je, ale rozvíjení procesu, který se neustále mění. Ideologie zachází s průběhem událostí jako by se řídila stejným „zákonem.“

Vzhledem k povaze ideologie, vysvětlené výše, by mělo být zřejmé, jak to platí pro transhumanistickou ideologii neofašistické kabaly:

myšlenkou, na níž se zakládal historický proces, byl údajně vždy druh transhumanistické teleologie – údajně (dříve skryté) telos neboli cílem celé historie bylo neustále dosažení stavu překonání pouhého Homo a Gyna sapiens sapiens (dvojnásobně moudrého lidského muže a ženy) a uskutečnění „transhumanismu.“

Je vůbec překvapivé, že tvrdili, že získali božské schopnosti?

To dále vysvětluje bezskrupulóznost, s jakou mohou transhumanističtí globalisté čelit fungujícím a oslabujícím účinkům „totálního teroru,“ jak jej identifikovala Arendtová.

„Totální teror“ zde znamená všudypřítomné nebo totalizující efekty, například instalace všeobjímajících systémů neosobního, do značné míry AI řízeného sledování lidí – alespoň zpočátku – s tvrzením, že je to pro jejich vlastní bezpečnost a zabezpečení.

Psychologické důsledky však představují podprahové uvědomění si uzavření „volného prostoru,“ které je nahrazeno pocitem prostorové uzavřenosti a „neexistuje žádná cesta ven.“

V tomto kontextu, uvažování o rýsující se možnosti, že by WHO mohla uspět v tom, aby přiměla země, které jsou v souladu s předpisy, aby přijaly navrhované změny svých zdravotnických předpisů, přináší lepší vhled do konkrétních dopadů, které by to mělo.

A tyhle nejsou přinejmenším hezké. V kostce to znamená, že tato nevolená organizace by měla pravomoc vyhlášovat lockdowny a „lékařské nebo zdravotní mimořádné události,“ stejně jako

povinná „očkování“ z rozmaru generálního ředitele WHO, čímž by se omezila svoboda volně procházet vesmírem.

To by znamenalo „totální teror.“

Vroucně doufám, že lze ještě něco udělat pro odvrácení této hrozící noční můry.

Zpracoval: Slovanka/Necenzurovaná Pravda

[ZDROJ](#)